

хребета. Оглушителенъ залпъ отъ всички орждия. После втори, трети... Изподъ гората изправени ножове се подема диво и страшно ура. Шрапнелитѣ се разпукватъ отъ самитѣ дула на орждията, блесватъ огнени свѣткавици и желѣзниятъ дъждъ на картеча шиба право въ лицето на веригитѣ, блѣска ги и ги пилѣе като вихрушка. Нови вълни се показватъ, нови залпове отъ орждията и хълмътъ за минута пакъ опустява. Свѣткавицитѣ грѣятъ въ набученитѣ ножове, конетѣ на предницитѣ се дърпатъ, изправятъ се на заднитѣ си нозе, водачитѣ стрелятъ съ пистолетитѣ си. И всички викатъ ура.

Тѣ бѣха шепа хора. А ставаше нѣкакво чудо и въ него възкрѣсваше сякашъ старинна легенда.

*

Наблизо до батареята бѣше началникътъ на конната дивизия. Той наблюдаваше и следѣше всичко. Въ селото още чакаха коннитѣ полкове. Като огненитѣ змейове на приказкитѣ, тѣ трѣбваше да се явятъ въ най-силния вихъръ на бурята. Мръкваше се, облацитѣ ставаха още по-черни и на западъ между тѣхъ и тъмната линия на хоризонта горѣше ярко-червена ивица на небето.

При генерала идѣха единъ следъ други ординарци: „Господинъ генералъ, неприятелтъ е на шестотинъ крачки до батареята!“ А